

Forbrydere, som der finder Afsætningssted for deres Koster. Men Beværterloven, saaledes som den er affattet, gør det meget vanskeligt for Politiet virkningsfuldt at bekæmpe disse Forhold. Man har sin Opmærksomhed henvendt paa disse Beværtninger, der føres særlige Optegnelser for hver af disse Beværtninger, hvor deres store og gode Gerninger opsummeres, og naar Maalet er fuldt, søger man at skride ind imod dem. Men Politiet savner visse Bestemmelser, og jeg henstiller, om det ikke i Stedet for at afvente hele Beværterlovens Gennemførelse — denne kan jo komme til at strande eller trække længe ud paa det principielle Spørgsmaal om Ædruelighed, Afhold og Forbud — vilde være praktisk at gennemføre visse Politiforholdsregler, om hvilke der vistnok, saa vidt jeg har forstaaet, ikke vilde være Uenighed. Regler som f. Eks. denne, at man stiller samme Krav til Kelnerne i disse daarlige Beværtninger, som man nu stiller til Beværtningernes Indehavere og til Bestyrerne, og at man gav Politiet en Ret til i visse Tilfælde at nægte visse Beværtninger at servere for Kvinder efter et vist Klokkeslæt om Aftenen. Derved vilde man i nogen Grad hemme hele dette Uvæsen.

Der var i 1917 og 1918 en lykkelig Nedgang i Antallet af for Beruselse anholdte Personer i København, Tallet var i 1916 steget til 10 216, det faldt i 1917 til 4 642, i 1918 til 2 133, men det steg atter i 1919 til 3 950, og i 1920 var det indtil 1. Oktober 3 220, d. v. s., vi kommer op paa ca. 4 400. Disse Tal viser, at det var godt, at Prisen paa Brændevin steg saa højt, som den i sin Tid steg; men de viser ogsaa, at nu har Arbejdslønnen indhentet Prisen paa Brændevin, saa at det ikke mere spiller nogen nævneværdig Rolle for den løse og ledige Arbejder. Jeg taler ikke her om Familieforsørgerne, jeg tror i det hele taget ikke, at de drikker megen Brændevin; men de unge og ganske unge, som staaar med de store Indtægter, har nu atter Raad til at købe Brændevin, og det er sikkert for en stor Del dem, som tæller op i denne Statistik, der er saa lidet opmuntrende.

I denne Forbindelse maa jeg maaske nævne Langeliniehistorien. Ogsaa om den har jeg søgt Oplysning, fordi jeg ved, at det interesserer mange i vort Folk at faa at vide, hvad der laa bag det hele. Den overordnede Politimand, som jeg talte med, sagde, at der i Skildringerne derudefra var en Del overdrevent, en Del af dette: at slaa de enkelte Tilfælde op til Regel. Han gjorde opmærksom paa, at mange af de Kvinder,

som færdedes derude, selv for den kyndige Politimand saa meget yngre ud, end de viste sig at være, naar man fik deres Forhold undersøgt. Der har, siden de fremmede Krigsskibe kom til at ligge derude, været etableret særlig Politivagt, og der er af Sædelighedspolitiet i Tidsrummet 1. Oktober 1918—30. September 1920 indbragt fra Langelinie og Nyhavn 286 Kvinder. Af disse var 74 ikke fyldt 18 Aar. Det er altsaa et ret stort Antal, der her er Tale om, som i en meget ung Alder indlader sig paa de Forhold, der kaldes Langelinieforhold. Af disse 74 har de 25 faaet Advarsel, og af disse har atter 8 senere faaet Tilhold, det vil sige Tilhold om at søge lovligt Erhverv. Det er altsaa dog lykkeligvis kun en forholdsvis ringe Del, der kommer saa vidt, at de synker ned i det egentlige Utugtserhverv.

Den paagældende Politimand sagde ogsaa, at det havde været til stor Støtte for Politiet, at der var rejst en kraftig offentlig Mening om disse Forhold. Det havde været en Støtte for Politiet, at de kunde gaa hen til de unge Damer, der færdedes derude, og sige til dem: De ved nok dette her med Langelinie! med det Resultat, at vedkommende saa straks var klar over, hvad det drejede sig om. Man kan jo ikke, som min Hjemmelsmand sagde, i al Almindelighed gaa hen til en Dame, der spadserer om Aftenen paa Langelinie med en fremmed Marinesoldat, og sige til hende: Her maa De ikke gaa.

Dette, at den offentlige Mening saaledes kan være til stor Støtte, har givet mig Mod til fra denne Plads at rette en Henvendelse til det gode Selskab: om det ikke skulde være muligt, at det gode Selskab vilde trække en skarp Grænse og udenfor denne Grænse sætte alle de Kvinder, som givende efter for deres Hetæretilbøjeligheder nu trækker rundt i Teatre, paa Kafeer og i Selskaber i Kostumer, der kun højst uegentlig kan kaldes Klædedragt. Skulde det ikke være muligt at faa det sagt paa afgørende Maade, at naar man trækker i et saadant Kostume, saa hører man ikke længere til det gode Selskab? Skulde det ikke ogsaa være muligt at rejse en offentlig Mening mod de Forestillinger, som finder Sted paa flere af vore Teatre? Skulde det ikke være muligt at faa gennemført en Sondring, saaledes at man med Sikkerhed kunde gaa i det mindste i det kongelige Teater uden at blive stillet overfor Kvinder, der er mere end halvnøgne? Jeg kan ikke tro, at det kongelige Teaters Skuespillerinder og andre Kunstnere, som i saa mange Aar har kunnet udøve Kunsten i paaklædt Tilstand, nu skulde anse det nød-